

Mi óta veled tal álkoztam, csak az t ört énik velem felelem. Így is van, nincs mit tagadni rajta. A csal ádom kirekeszt, engem nem éget a t qz. Új k épass ééekre teszek szert, pedig mindenki azt hitte, én leszek a k örn ék leggyeng ébb és

ez ért legrövidebb élet q ura.

Kiny újtom magam el é a tenyerem. H qv ös szell Q t ámad, h ópelyhek t áncolnak benne, lassan alakot öltének. N ém án figyelem a t áncukat, nem is igaz án d önt öm el, miv é legyenek. R ájuk b ízom. Sok áig csak az örv ény van, lassan tisztul le, mintha Q maga sem tudn á, mi akar lenni. V ég ül a h ópelyhelynek egy furcsa, t qzzel k ör ülvett form áj át ölti fel, és kett éhasad. A szem öld ök öm meglepetten szalad fel.

Ez egy kett Qs amulett?

Hogy mi? k érdezem értetlen ül. Életemben nem hallottam ezt a kifejez ést.

Aminek k ét fele van. Jelk ép magyar ázza, és óvatosan hozz á ér az egyikhez. Az megmoccan, megr ázza mag át, majd az ujj ához tapad, és egyre d öbbentebben figyelem, ahogy lassan l áncok form ál ódnak az ujjbegye és az amulett k öz ött. Kark öt Qv é v álik egym ás ut án mindkett Q.

Elveszi az egyiket.

ÉN m ár k érdezeni sem merek semmit sz ólal meg, ahogy r ám csatolja. Ha nem harcolok ellene, tal án k önnyebb. Kiszak ítom magam a del írumból, és leut ánzom, r ácsatolom a kez ére a m ásíkat. Azt án ücs örg ünk sz ótlanul egy darabig. Fogalmam sincs, mit mondhatn ék, az esem ények hat ása alatt vagyok. Amit mi erre fel é amulettnek h ívunk, olyasmit nem lehet csak úgy a semmiből csinálni.

Ki szeretn ék prób álni valamit, ha nem b ánod.

Ilyen t étov ának m ég nem hallottam. Mintha enged élyt k érne valamihez, de nem tiszt ázza, mihez.

Mit?

Meg akarlak cs ókolni.

Egy r öpke pillanatig fel sem fogom, amit mondott, azt án érzem, hogy sokszoros ára gyorsul a sz ívver ésem. Nem b írok felelni, de nem is igaz án v ár r á, hanem hozz ám hajol, a sz áj át az eny émre nyomja.

Leveg Q ut án kapok, ezt azonban val ósz ín qlég beleegyező ésnak veszi, mert benyomul a nyelv ével, én pedig esetlen ül prób álom viszonzni. Az arc ára sim ítom a tenyerem, érzem a forró b Qrt az ujjaim alatt, szinte olvadok t Qle.

Mire észbe kapok, a f öld a h átam alá simul. Fogalmam sincs, melyik ünk volt, Q d öntött-e le a f qbé, vagy én h úztam magammal, de nem érdekel. Csak Q l étezik.

Fagy alattam a talaj. Egyre hidegebb, h ó illat át érzem, mik özben a mellkasom majdnem felgyullad. Nem kell kinyitnom a szemem, szinte l átom magam el Qtt, hogy t qz lobog felettem, bel Qle árad, mik özben engem elborít a j ég. Észveszejt Q érz és a kett Q tal álkozása. Azt án v éget ér, mert legörd ül r ólam, k öhögve kap leveg Q ut án. F áradtan fordulok fel é. Mintha minden er Qmet kiszípolyozták volna, k özben viszont hull ámokban önt el az energia. Nehéz megbirkózni vele. A k ét tenyer ére t ámaszkodva zih ál. El Qsz ör nem értem, mi ért n ézi megb qv ölvé a kezeit, azt án felfogom a l átv ányát: az egyik k ör ül megp örköl Qdve a f q, a m ásik k ör ül megfagyott minden. Az ég fel é fordulok, feltartom a sajátjaim. Az ujjbegyeim bizseregnek, az egyik kezemen ott ülnek a j égvirágok, mosolyogtat óan sz ép mint át rajzolva a b Qr ömre. A m ásik viszont par ázslik, mintha ki akarna t ölni bel Qle a &

Felkiáltok meglepetésemben. A villám, amely bel Qlem fakad, az ég fel é t ör, riadtan h úzom magam ülésbe, és cs úszkálva h átr állok. A sz ívem a torkomban dobog, m ár nem vagyok benne biztos, mit Ql. Egyszerre rettegek és vagyok végtelen ül, kellemesen izgatott.

Ez az ért nem semmi suttogom. Durva ujjak ragadják meg az arcom, meglep Qdni sincs id Qm, m áris újra cs ókol. Azt án fekszik ünk perceig egym ás mellett, reszketegen kapkodva a leveg Qt.

Most m ár t ényleg el árulhatn ád a neved mondom ki, ami el Qsz ör az eszembe jut. Felkacag.

Rhys.

V é r y ö r ö s a s z e m e !

Visszahanyatlok. A nagyanyám hangját hallom, ismerős érzetet. Védelmi bűbáj. Magához ölel a hideg, minden sejtemben tombol a fagy, az érintése otthonos, biztonságos. Mintha koporsóban feküdnék, amit jégvirágok fonnak körbe & Csitult bennem a fájdalom. Újra kapok levegőt, átjár az ismerős, hűvös szellő. Örvény.

Ez megint mi?

Jégvirágok takarnak be. Nem, nem jégvirág, nem is zúzmar. Kellemesen hűvös, mégis melegen tart. Dér. Szinte senki nem parancsol neki a családomban. Rám sem hallgatott még soha, most viszont simogat, elcsitít. Álomba zuhanok.

Mitől érik vele?

Honnan kellene tudnom?

Megérett a karkötője!

Álmodom. Álomban hűvös tombol, annyira sűrű a szemek, hogy az orromig sem látok. Elrejtene mindenki elől. Már nem hallom a riadót, a lélegzőkutató hangokat, mind elnémult.

Amikor kinyitom a szemem, szinte megüt ez a csend. A korábbi zibongás eltűnt, egyetlen pislentést sem hallok, mintha körülöttem nem is létezne semmi. Még a madarak sem dalolnak. Halott némaság.

Felülök. A fáradtság és a fájdalom, ami eddig szétfeszített, nyom nélkül elapadt. Az energia lassú folyamként áramlik bennem, nem bánt, lecsendesedett, olyan, mint bármikor máskor. Annyira nyugodt vagyok, hogy semmi másra nem tudok gondolni, mint erre a nyugalomra.

Amint viszont körbenézek, nyomban szertefoszlik a higgadt ágom. A szoba átérző, vastag párák borítják, teljesen átszővi, mintha egy hatalmas démon birodalmába csöppentem volna. Megrettenve mérem fel a terepet. Pókok sehol sem látok, mégis az az érzésem, lesben áll, bármikor rámadhat. Aztán megérintem a fonálát, de vesztély helyett valami teljesen más érzek: hideg, ismerős. Végigsimítok az ujjaimmal a fonátszerzőn. Apró tüskéket sodrok le róla, jászának, mint a hűvös, nekem zenélnek a képzeletbeli dallamot. Már emlékszem.

Zúzmarafonálak. Én csináltam őket, öntudatlanul. A plafonomat jégvirágok borították, a minta elképesztően gyönyörűre sikerült, festeni sem lehetett volna szebbet. Megpendítem az egyik szálát, mire mind a földre hull, hűvös változik, örvényleni kezd körülöttem. Meg sem próbálom befolyásolni, az az érzésem, mintha mutatni akarna valamit nekem, így túlmérsen várok. Pillanatok kellenek csak, hogy kivehet a végén a forma, bár meglepetten bámulom egy darabig. Akár egy kristálygömb, amit az elemek mintája vesz körbe. Az ölemben pottyant, de hozzá sem merek érni, pedig érzem, hogy muszáj lesz. Színek kavarnak benne, egyszerre füst, jég, tűz, mégis szilárd, és egyik sem. Ámulatba ejt és félélmeter.

Megérintem, és rögtön zuhanni kezdek, pedig meg sem moccanok. A pillám alatt azonban képek cikáznak. Annyira hideg van, hogy én is belefagyok.

Amikor kinyitom a szemem, már nem otthon vagyok. A lábam alatt csúszós a talaj, botladozom, pedig tudom, hogy bárhon is legyek, ez illűző. Mintha barlangban haladnék, le kell húznom a fejem, hogy ne üssöm. Lassan tisztul a kép, ahogy kibukkanok egy nagyobb üregben. A föld alatt lehetek, mégis megcsap hirtelen a forró ág. Egy alak fekszik nem messze az egyik áráttól, és én így koszosan is bárhon felismerném. Oda akarok rohanni, de a jelen és múlt a saját valóságában, és én zihálva zuhanok le az ágyamról a szobám padlójára.

Megérült, ez teljesen biztos. Ez megmagyarázza, miért nem jött el ismét, pedig megígérte. Azt mondta, többé nem marad távol, mert csak szenvedünk tőle. Hogy kiderítjük, mi ez az érzés, és majd mi magunk döntünk a sorsunkról. Valami mégis élésikerült.

Fekszem az olvadóhóban. Ezért lehettem annyira rosszul én is. Talán ez a kapocs, ami, az égtudja miért, köztünk van, a fizikai létünket is összeköti. Igaza van Rhysnek, semmi értelme ennek az érzésnek. Minden legendát elolvastam, amit csak felleltem, de soha még csak hasonlót sem fordult el. A Végzet nem szokta ennyire összekuszálni a dolgokat. Kinevetett a Végzetért. Régen én is kinevettem volna magam, mert ostobaságnak tartottam, hogy valaki más rendelkezzen a

sorsom fel Ql. Azt akartam hinni, hogy ha l étezik is szerelem, azt én tal álom meg. Lassan n Q, ak ár a vir ág, nem ültett ék bel ém m ár sz ület ésemkor.

Tal án nem is szerelem, amit ír ánta érzek. Tal án a V égzet nem egyenl Q vele, hanem valami sokkal t öbb, és m égis m ás.

Lehet, hogy évsz ázadok óta rosszul értelmezzük a jelent és ét. Ez egy kapocs, amit mi alak ítunk azz á, akik egy ütt vagyunk. De m égis ki vagyok én, és ki Q?

Befejezem az elm élked ést. Felkelek, megkeresem a k öpenyem. B ár ny ár van, nem akarom, hogy észrevegyenek, ez pedig j ót ékonyan elrejt a s öt étben. Elsz ök öm, hogy megkereshessem. Ha m ég nem k és Q &

[El Qz Q](#)

[K övetkez Q](#)